

Який батько,
таке й дитяtko.

— А як у вас із виконанням плану?
— Своє управління чорнилом майже забезпечуємо:

Телеграфне агентство **ПЕРЦЯ**

НОВИЙ ЗАМІННИК СКЛА

с. МАЛІЙ ЗАЛАНІВ Рогатинського району Івано-Франківської області. Як повідомив наш кореспондент, тут винайдено і випробувано нові замінники скла. Замість того, щоб вікна у клубі засилити, їх позабивано дошками. В цьому ж напрямку успішно випробовується фанера. Таким чином у важливу галузь науки — матеріалознавство — вписано нову сторінку.

НА БЕЗІМЕННІЙ ВИСОТІ

ДОНЕЦЬКА ОБЛАСТЬ. (Наш кор.). П'ятий рік тривають запеклі бої на безіменній висоті в селі Маяк Слов'янського району. Громадськість села б'ється і ніяк добитися не може, щоб Слов'янський «Міжколгоспбуд» кудись вивіз гору крейди, що залишилася після будівництва школи.

У зв'язку з наближенням 5-ої річниці існування цієї висоти сільські організації порушили кілопотання про присвоєння їй імені голови слов'янського «Міжколгоспбуду» т. Бублича В. Г.

ПАСИВНА РАДІОАКТИВНІСТЬ

КІРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТЬ. (Нар. ТАП). Зник звук в усіх радіопропагандорах, встановлених у хатах колгоспників села Новомихайлівки Маловисківського району. Незважаючи на те, що це сталося в квітні 1968 року, маловисківські зв'язнівці ще й нині акуратно нараховують колгоспникам абонементну плату, підтверджуючи цим відому істину, що мовчання — золото.

ТРИ РОКИ НАД ПРІРВОЮ

ЧЕРКАСЬКА ОБЛАСТЬ. (Наш кор.). Прорвало греблю в с. Аврамівці Монастирищенського району, в результаті чого порушене сполучення між населеним пунктом і сусіднім селом Леськовим.

Кореспондент ТАП звернувся до голови виконкому Аврамівської сільради т. Роздорожного та голови місцевого колгоспу т. Федика і попросив їх уточнити, коли вони збиратимуться виконати хоча б одну із своїх численних обіцянок відремонтувати греблю.

— Обіцяного три роки ждуть! — дуetoм відповіли тт. Роздорожний і Федик.

Кореспондент ТАП із задоволенням відзначив, що голоси в обох виконавців останнім часом значно змініли і звучать злагоджено.

Що то значить тренування!

СЕНСАЦІЙНЕ ВІДКРИТТЯ

Сенсаційне відкриття зробила Г. Атаманюк — завідуюча бібліотекою села Видава Волочиського району Хмельницької області: після довгих і напружених роздумів вона відкрила бібліотеку на цілу годину і обміняла абонентам кілька книжок.

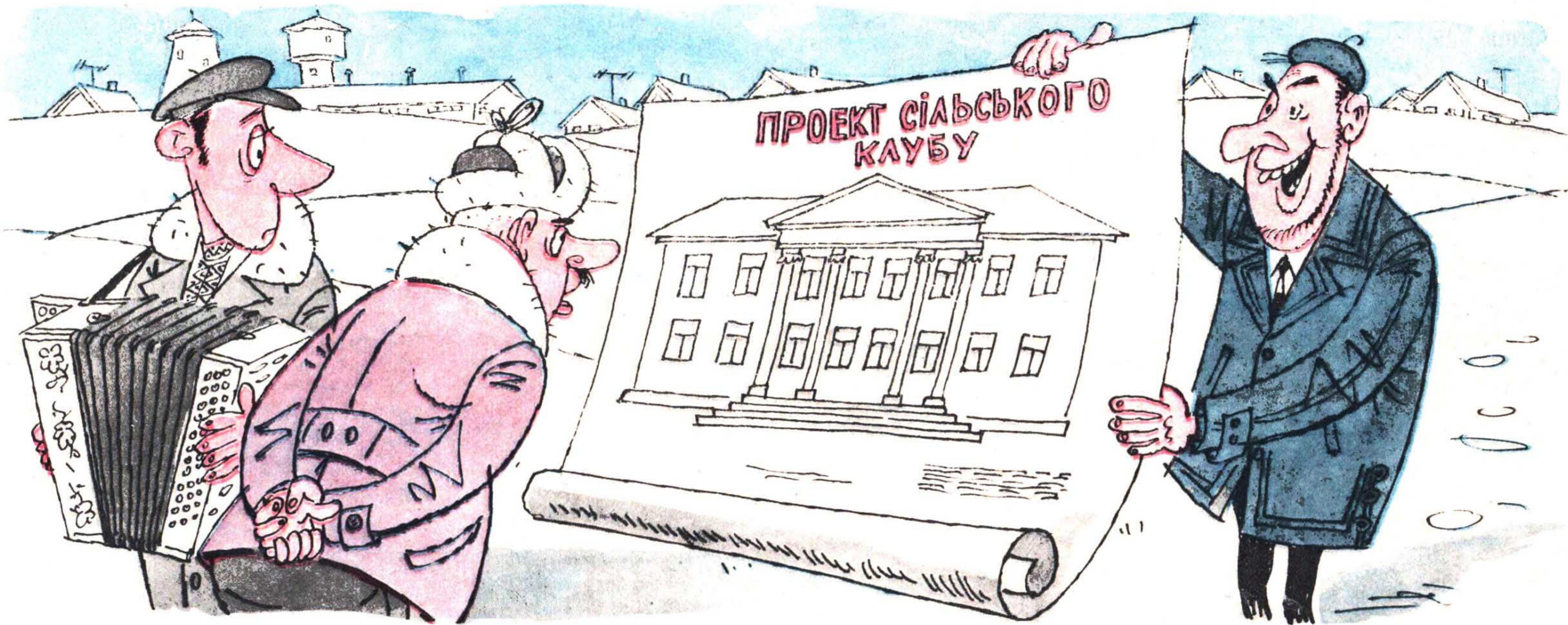
Як запевняють ощасливлені читачі, їм навіть не снилося, що вони зможуть бути свідками такого рідкісного явища.

НА ПАМ'ЯТЬ

УЖГОРОД. (ТАП). Взуттєва фабрика № 40 проводить масове татуювання своїх споживачів. Метод простий: на внутрішньому боці халави жіночого чобітника наклеєно спеціальний ярлик. При згиненні з ногою ярлик перебивається на панчоху, а потім на тіло. Якість татуювання дуже висока. Відбиток може триматися рік. Саме цим фабрика добилася, що її пам'ятають не тільки тоді, коли ходять у чобітниках, а й тоді, коли ходять босі.

Кажуть, що керівництво фабрики добивається дозволу випускати шапки. Шоб ліпiti ярлик на лобі. Першу партію продукції обіцяють випробувати на собі.

— А де ж двері?
— Для чого вам двері? Все одно замок повісите.

«Шановні перчани, — писалося в листі до редакції. — Турбуємо вас, бо далі терпіти не можемо. Нудно нам, молоді села Ликівки. І клуб у нас чудовий, і колгосп у нас багатий. А от за-відуючий клубом неспроможний зробити так, щоб нам було весело...»

Можете собі уявити, як ретельно готувався кореспондент до цього відповідального відрядження. Занотував дві сотні анекdotів. Вивчив на пам'ять кілька десятків фокусів. Знайомий цирковий майстер показав йому, як жонглювати порожніми пляшками. Відомий хореограф виклав теорію жартівливого танцю. А сусіда-акробат навчив стояти на голові.

Приїхавши в село, він негайно ж зібрав молодь і почав розказувати анекdotів. Годину всі слухали мовчки. Потім почали виходити із залу.

— Куди ж це ви? — гукнув він хлопцям, що пробиралися до виходу.

— А ми вже чули. Подібні байки розповідали ті, що перед вами приїздили, — пролунало у відповідь.

— А фокусів вони вам не показували? — спітав кореспондент з надією.

Виявилося, що ні.

— Ось бачите, — показав він колоду карт, — з лівої кишень дістаю, а в праву кладу.

Коли він з лівої знову дістав ту саму колоду, всі зааплодували.

Перший успіх підбадьорив кореспондента. Він показував фокус за фокусом. Поки не зрозумів, що і це починає набридати.

— Увага, — виголосив невимушено, — дайте мені кілька порожніх пляшок, і ви будете свідками цікавого видовища.

Невдовзі його столик був заставлений порожніми пляшками. Невідомо, як би на це зреагував професійний жонглер, але молодь трюки кореспондента зустріла весело. Особливо всі сміялися, коли пляшки падали на підлогу.

— А тепер, — з піднесенням проголосив, — будемо танцювати. Пара за парою!

Він підійшов до хлоця в синьому костюмі, взяв його за руку і підвів до дівчини у сірій сукні.

— Запрошуйте, будь ласка.

Коли виявилося, що всі втомулися від танцю, кореспондент тричі пlesнув у долоні й оголосив:

— На сьогодні досить. Щоб вам зовсім весело спалося, покажу ще одну дуже смішну річ.

Це він приберігав на кінець розважальної програми. Став на голову і постояв так хвилину. Всім дуже сподобалося.

Веселі й задоволені, хлопці і дівчата пішли додому.

А кореспондент помчав на вокзал. Треба на завтра встигнути до колгоспу «Заповіт Ілліча» Липоводолинського району Сумської області. У кишенні — лист від молоді колгоспу:

«Дорогий Перче! Допоможи нам! Гвалт як хочеться спортом зайнятися. А стадіону в колгоспі немає. Вірніше, є поле для стадіону, і футбольні ворота стоять. Але голова колгоспу і сільрада не хочуть те поле розрівняти і лави поставить. Три роки обіцяють, приймають рішення, а нам ніде й м'яча поганяти...»

Липоводолинська трагедія доповнювалася жахливими деталями: «На полі пасуться... кури», «сюди зайдуть навіть на велосипедах»... Одне слово, комсомольці і молодь колгоспу потребують негайної допомоги.

І хоч його спортивна ерудиція обмежувалася вправами ранкової гімнастики по радіо, кореспондент, зібравши майбутніх спортсменів села, скомандував досить чітко:

— Шикуйся! На перший і другий розрахуйся!

Як тільки команду було виконано, він проголосив:

— Перші номери — за лопатами, другі — за молотками і дошками кроком руш!

І закипіла робота. Майбутні спортсмени так вправно працювали лопатами і молотками, що навіть голова і депутати сільради, які, виявляється, три роки обіцяють поставити лави, позаздрили б.

На жаль, залишився на урочисте відкриття стадіону кореспондент не мав часу. Негайного приїзду вимагали з Харківської області.

— Так, що у вас? — дістав він блокнота, прибувши на місце подій. — Значить, по-перше, в кімнаті № 3 відірвалась вішалка, а комендант гуртожитку не приладнав її...

— Спасибі, — хором подякували хлопці і дівчата. — З вішалкою тепер усе гаразд. До нас кореспондент з райгазети приїздив, так він її і прибив!

— По-друге, в кімнатах брудно...

— Оце вірно, — погодилися автори листа.

І тут кореспондент не витримав. Замість узяти самому в руки вінника і підмети кімнати, він запропонував під девізом «Хто швидше?» таке змагання: один з авторів листа бере вінник і підметає, другий бере в руки перо і пише до редакції...

І як ви, гадаєте, шановні читачі, хто виграв це змагання? Ви праві: той, хто підмітав.

Молодь тепло проводжала гостя. У палкій промові староста гуртожитку пообіцяв:

— Клянемось, що ніколи не будемо намагатися робити пером того, що можна легко зробити вінником.

А що думаете про це ви, наші славні автори подібних листів? Може, справді, замість того, щоб сохнити від нудьги і чекати на веселих кореспондентів, спробувати якось самим розважатися. Може, ї справді, не жучи, поки кореспондент за пальним фейлетоном нагадає комендантovі, що треба приладнити вішалку, самим взятися за молоток. Або без листовної артпідготовки підмети власне подвір'я.

Зрозумійте нас вірно, ми не за те, щоб перекладати на мешканців обов'язки кербуда. Ми не за те, щоб житель будинку зі словами «підіть поспіть ще трохи» вихоплював мітлу у двірника. Ми далекі від думки обмежувати коло обов'язків завідуючого клубом чи коменданта гуртожитку. Ми за те, щоб людина, витративши іноді кілька власних калорій для громадського добра, пам'ятала, що не для дядька робить вона — для себе.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

НЕ ЛЕВ — НЕ РИЧИ

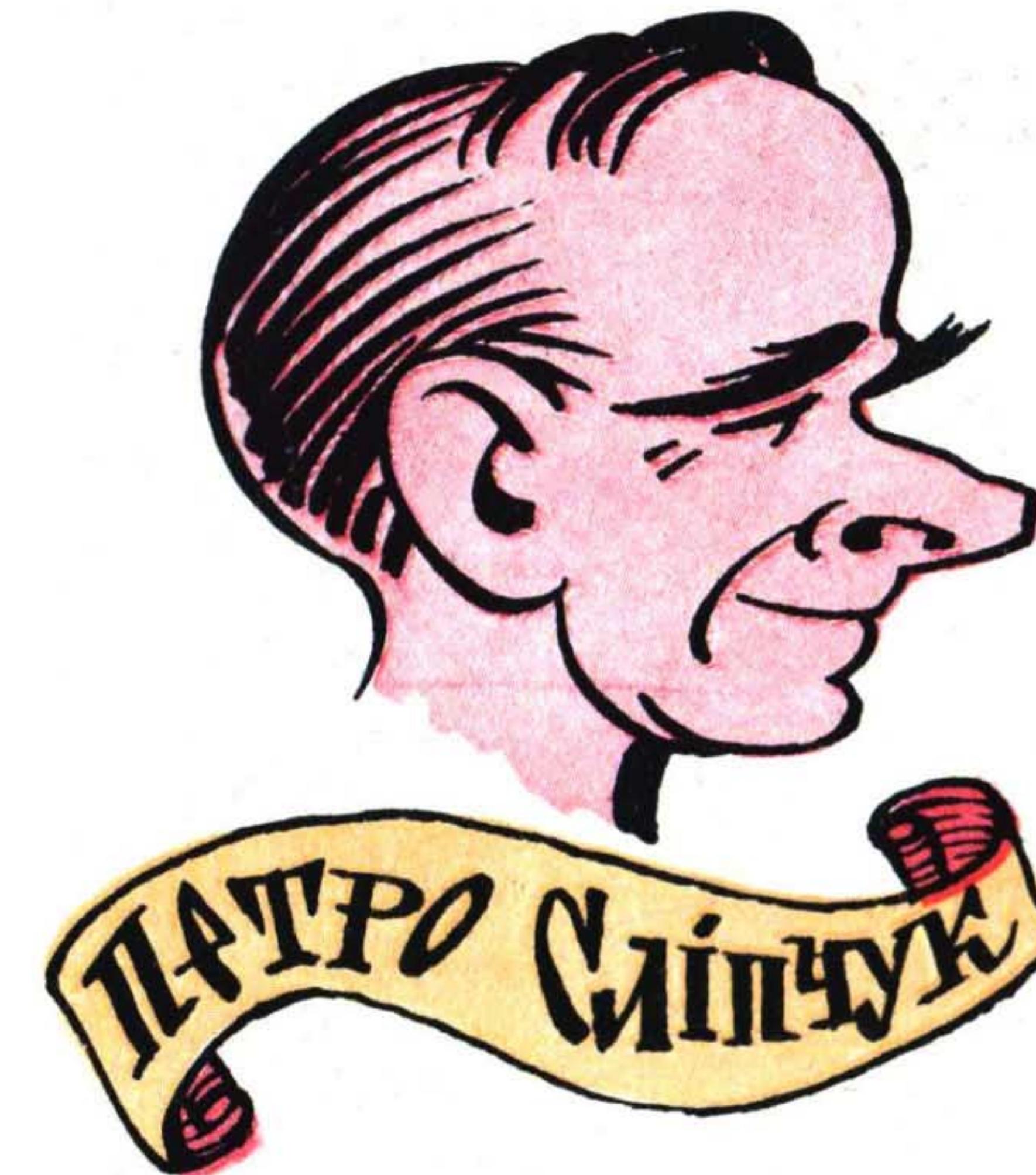
— Доволі з мене! Годі!
Щоб я коривсь тепер, когось боявсь! —
Зайчисько на городі
Зайчатам нахвалявсь...
Лев дужий і страшний — всі знають,
Його бояться, обминають.
А що страшне у Лева — вам відомо?
Могутній рик!
Щоб не збрехати, було торік.
Я Вовка здібав тут, на місці цьому.
Він як ошкірить зуби гострі: — «З'їм!..»
«Мене?» — рикнув я голосом страшним,
Ну, достеменно Лев! Вовциуга
Як затрусишся та — близь до лугу,
Аж курява знялася за ним.
— А ти... умієш ти ричати?
Як справжній Лев? — сполохались зайчата.
— Ого! Та ще і як!
Ось, хочете, рикну я знову
На всю діброву —
Геть полякою у селі собакі!
— А може, той... не треба краще цього?
Гляди, назнаємось лихого...
Ta де — як завищить Зайчисько мій.
Собаки — гав! — та на город мерщій.
Зайці навтікача щодуху —
Хто у кущі, хто у траву...
А як затихло все — край лугу у рову
Валялись довгі вуха
Та шерсть поміж дерев.
Чиї б ото? Буває, не хвалькові?..
Хвальки, хвальки, бодай були здорові, —
Як заєць ти, не пнись рикати, як лев.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Збираємось машину купувати, от він
і тренується.

ЧОЛОВІК І ВІСЛЮК

[З болгарського фольклору]

— Ось на тобі! Це щоб не був таким!
Бач, вже йому візок за хуру.
Везтимеш, бо спущу з живого шкуру!..
Так Віслюка повчав, збиткуючись над ним,
В дорозі Чоловік. — Вухата ти падлюка!
Негідник, дармоїд!
Стривай, провчу тебе як слід!..
І спересердя знову як скопить дрюка
Та як вперішти — тільки сірий пух
Летить на всі чотири боки —
От-от нещасний спустить дух.
Аж тут чиїсь почулися позаду кроки,
Сусідів голос прогримів:
— Ти нащо це катуєш так скотину?!

Той і бровою не повів:
— Та я іще не так дам сучиному сину.
Подумай сам: його брати —
Хто в судді вибивсь, хто у адвокати,
Один зумів попом, один міністром стати.
А ти, ледаща? Ну, що ти? —
Сердито погрозив Ослові кулаком:
— Віслюк ти був і досі ходиш віслюком!
То як його, скажи, не бити?..

...От чоловік! Умів суть розуміти!

ДВА ПСИ

Бровко зібрався у чуже село.
(Воно стояло недалечко —
Щось кілометрів сім з гачечком).
Якраз улітку це було.
В'юнилась стежечка поміж житами,
Плив жайворон супутником під небесами,
Шлючи на землю позивні.
Так гарно доокола, любо...
Аж гульк — Якбо на стежці шкірить зуби,
Великі та страшні.
Бровко — дівати правду ніде —
Від страху аж закляк.
Гадалося, якийсь лайдак.
Тут швендяють, буває, всяки
Безсовісні собаки,
То треба насторожі бути.
Ти це куди верстаєш путь?
Десь уподобав молоденку
І топчеш стежку потихеньку?

— Таке сказав. Оце в сусідньому селі
Гуляв я позавчора,
Так, бач, на вигоні якась потвора
(Бувають же такі недобрі й злі!),
Якийсь кудлатий псяка
Мене обгавкав ось як стій.
Ти знаєш, я не забіяка,—
Не дзявкнув навіть, а з села мерщій.
А це біжу та гавкну хоч разок на нього.
— Чи не даремно б'еш, сусіде, ноги?
Хіба там стрінешся із ним?
— Дарма! Зате погавкаю на місці тім,
Хай він не думає, що я з лякливих!..

...Хвастне вам боягуз —
І тим щасливий.

Дали перцю!

Микола Маслюк обіймав скромну посаду завідувучого клубом у с. Заріцьк Ровенського району. Але замість того, щоб очолити роботу цього закладу, Маслюк вдарався в дослідництво. Поперше, він хотів на практиці дослідити, який вплив може мати звичайнісний ключ на розвиток культурно-масової роботи в селі. З цією метою завідувучий поклав ключа від клубу в свою кишеню і місяцями не торкається ним замка. Наслідки дослідження разючі. Відколи клуб був на замку, в селі не працювали гуртки художньої самодіяльності, не читалися лекції. Лише танці іноді стихійно спалахували десь на вулиці. Та й то не надовго.

На другому етапі дослідження Маслюк відчиняв клуб, але сам ні до чого не докладав рук. І знову в клубі майже ніякого пожвавлення.

Молодь села написала про це листа Перцеві.

З Ровенського району КП України повідомили, що за нездовільну роботу клубу Маслюка М. з роботи звільнено.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Фінал телефонного знайомства.

Геніальний Вітя

Якось в одній компанії зайшла розмова про підлабузників. І тема, скажу я вам, не з приемних, але вже як зачепляється язики за який-небудь предмет, не одчепляється, доки не вимолотять його до решти.

І довго б всі ми виказували свою глибоку ерудицію і знання предмету, коли б не заговорив літній сивий інженер, всіма шанована людина.

Він почав так:

— Дуже спрощено і примітивно, друзі, виклади ви суть підлабузника, його душу. Просто як художники-карикатуристи. Ну, в тих виходах іншого немає. Спробуйте намалювати п'яницю без червоного носа і пляшки в кишенні. Хто зрозуміє, що перед ним п'яница, а не, скажімо, аліментник? Або ледаря без подушки намалюйте? Вийде щось таке — може, ледар, а може, й не ледар.

В силу цих обставин художник і підлабузника мусить малювати з гнукою, завжди зігнутою спиною.

Це, так би мовити, дозволений штамп, професійний прийом чи як ще його там назвати? Підлабузник з вигнутуною спиною — анахронізм, він виродився, зник, а де не виродився й не зник — однаково він безперспективний, він не може розраховувати ні на які блага з боку начальства і взагалі майбутнє не за ним. Новий, сучасний і, я б навіть не побоявся сказати, творчий тип підлабузника не зігне спини навіть перед самим господом богом, і довго треба до нього придивлятися, поки розберешся, що підлабузник він дев'янностошостої проби.

Підлабузник-трафарет підлабузнивався як? Систематично і про всякий випадок.

Од нього за три версти одгонило підлабузництвом.

Але дуже й дуже часто він нічого й не домагався від свого начальства, підлабузнивавський примушувала любов до мистецтва і ще рабський склад душі. Дадуть премію — добре, підвищать по службі — чудесно, нічого не дадуть — господь з ними. Спить він спокійно, бо знає, що ні в якого начальника рука не підніметься з роботи його прогнати. Це все одно, що паршиве кошеня голою рукою задавити. Може б, це і варто було зробити з гуманною метою, але хто за це візьметься? Паршив потім не обberешся.

Підлабузник на цю жалість і розраховував, гнув спину.

А сучасний, творчий, як я його називав, тип підлабузника твердо знає, чого він хоче і ще твердіше знає, як бажаного досягти.

Прийшов у наш проектний інститут новий інженер, Віктор Балагура. Симпатичний хлопець, всіх одразу ж зачарував, всі його Вітєю звати почали, бо до його білозубої посмішки, до його відкритого назустріч всім обличчя якось не тесалося: «Віктор Павлович». Є хороший російський вираз — «рубаха-парень». Так от Вітя був «рубахою» від п'ят до потилиці. Але коли минули дні взаємного обміну знаками симпатії і загального зачарування, я побачив, що Вітя інженер ніякий. Тобто, сказати, що зовсім бездарний, не можна. Перш за все у нього були чималенькі претензії, деякі знання і навіть досвід, і рядовим інженером десь на підприємстві він міг би працювати.

Але в наших умовах, в умовах проектного інституту в слово «інженер» вкладається трохи інший зміст.

Для нас це не штатна одиниця, а інженер, творча людина, мисляча, зухвала в технічному відношенні.

Ну ви мене розумієте. Тут білозубою посмішкою і симпатичністю не відбудешся. І мусив я зробити Віті одне зауваження, потім друге, потім третє...

Думаєте, образився? А ні-ні. Став і почав розвивати високі матерії про те, яким можна було б проектувати цей вузол, коли б мати метал з відповідним коефіцієнтом опору. То дарма, що металу такого в природі не існує, Віті аби поговорити.

О, поговорити він вмів і любив! Особливо любив розповідати, яку чудесну штуку він спроектував би, коли б тут замінити алюміній на платину, а решту нафарширувати напівпровідниками. В колективі над Вітиними проектами посміювались і назвали його геніальним Вітєю. А він і справді виявився геніальним, тільки трохи не в тому розумінні.

Одного разу він скопив свої креслення і вдерся в кабінет до «самого». Не кожний інженер з наших наважився б отак через голови кількох інстанцій бігти з усякою дрібницєю до директора інституту. Не подумайте, що це мене зайло особисто, що я за непорушну субординацію, але у Віті був точний приціл...

Він нахабно вдерся в кабінет до шефа і, навіть не привітавшись, швиргонув йому на стіл свої креслення: «Ви можете вигнати мене геть, але я до вас як інженер до інженера... Ви єдина людина в усьому інституті, з якою я можу порадитись...» Вловлюєте цю «єдину людину»? Треба хіба подавати галоші чи гнути спину до підлоги? Наш шеф розумний, талановитий чоловік, а клюнув на «єдину людину», як провінціальна баришня на комплімент телеграфіста. І пішло, і поїхало...

З кожною дрібницєю геніальний Вітя біг до «єдиної людини» і в грубувато-фамільній манері запускав свої завуальовані лестощі, які в душі шефа пускали глибоке коріння і проростали симпатією до геніального Віті.

Якось на зборах геніальний Вітя покритикував шефа: «Маючи такий унікальний запас досвіду, таку глибоку ерудицію, таке надзвичайне чуття, наш директор мусив би поділитися всім цим багатством з молоддю...»

Та критика (директор не ділиться досвідом з молоддю) залишилася десь поза увагою, а «унікальний запас досвіду», «глибока ерудиція», «надзвичайне чуття» глибоко запали в свідомість нашого директора. Вже через день після зборів він підійшов до мене: «У вас у відділі працює цей... Балагура. Знаєте, цікавий юнак. Подає надії, ідеї в нього оригінальні. Треба звернути на нього увагу...»

Мені хотілося сказати, що цей Балагура базіка, прожектор, нероба і потенціальний сучий син. але я, старий дурень, промовчав.

А потім шеф і Вітя засіли за Вітину дисертацію. Шеф з допомогою всього інституту писав, а Вітя ходив по інституту і розповідав, яка геніальність вийде в нього дисертація.

Потім геніальний Вітя успішно захистив свою геніальну дисертацію.

Потім...

Та що там довго говорити. Місяць тому геніальний Вітя провів нашого шефа на пенсію і сів на його місце. А шеф наш має залізне здоров'я і ще років десять міг би керувати інститутом.

Позавчора Вітя викликав до себе мене і теж натякнув, що і мені час на пенсію. Мовляв, за старів я, заскоруз...

А ви кажете, підлабузники галоші подають, спину гнуть...

...Ми мовчали.

Микола БІЛКУН.

Дружні шаржі
А. АРУТЮНЯНЦА

Поліна КУМАНЧЕНКО,
народна артистка СРСР.

Дмитро ЗАТОНСЬКИЙ,
доктор філологічних наук,
член-кореспондент Академії
наук УРСР.

Віталій КІРЕЙКО,
композитор, заслужений діяч
мистецтв УРСР.

Байки без моралі

СТАРИЙ ЧЕРЕВІК

Зістарівся модельний Черевик —
Потерся верх, скарлючися язик.
Те Щітка взріла, шерсть у ваксу впхнула
І Черевик з усіх боків тернула.

— Ах ти безсовісна! — гукає він щосили
І бідну Щітку лає і кляне,—
Це ти мене, — говорить, — очорнила,
Це ти, — кричить, — замазала мене!

Я в суд подам! Калоші кличу в свідки!—
Довгенько ще стояв у коридорі крик...
Ще й досі чуту, як сатиричну Щітку
Часом буваває шпетить Черевик.

РЯБКО В СТОРОЖАХ

Вночі Рябко сторожував кошару,
Аж дивиться: з пітьми поміж дерев
З одного боку чорт несе Вовчару,
А з другого повзе на нього Лев.

— Оце біда! На кого ж спершу гавкати?
То грізний Лев, а то вельможний Вовк!—
Про себе тихо гавкнув і замовк
І в дальній кут поліз собі під лавку.

Прошамкотів Рябко в кутку крізь сон:
— А що, скажіть, в цій обстановці вдіш
Попробуй гавкни на таких персон,
То ще ніхто не знає, чи вціліш.

САМОКРИТИЧНИЙ ПОПКА

Якось на зборах в лісі біля лугу
Птахи взялись критикувати Папугу.
За те, що джинджуриться і не єсть комах,
Клював його на зборах кожен птах.

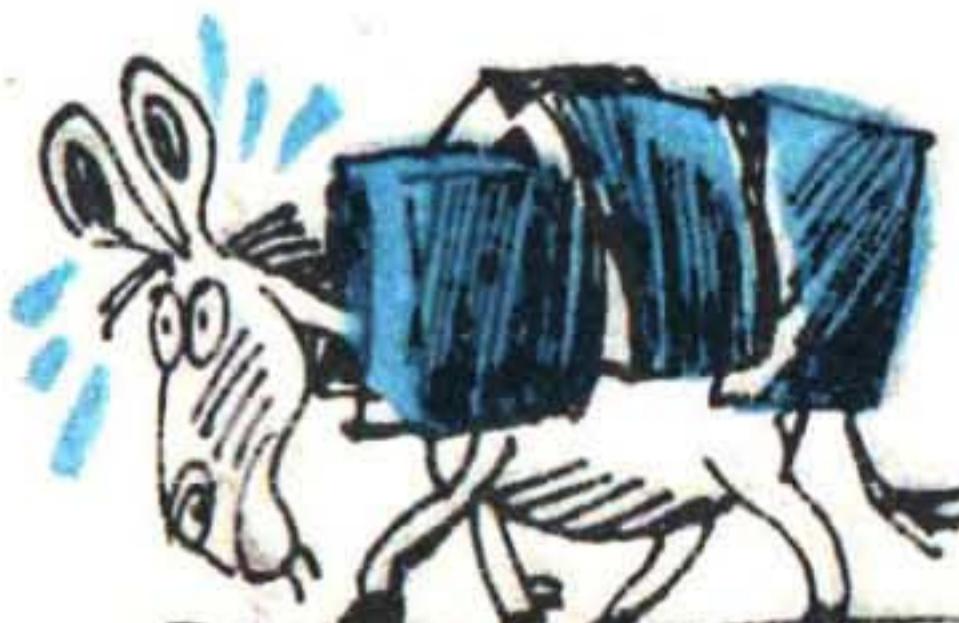
Дали йому птахи такої трьопки,
Що тільки пір'я полетіло з Попки...
Цю критику на Горобця якби,
Такої б він, мабуть, не зніс ганьби.

А Попка слово взяв, вклонився звично
І крикнув лунко: «Попугай — дурак!»
І все йому зійшло, минуло так,
Бо, кажуть, виступав самокритично.

ОБРАЖЕНИЙ ОСЕЛ

Після роботи ліг біля ясел
І думав про своє життя Осел:
— Я вантажі вожу на власні спині
Під небесами по стрімкій стежині.

Ніякий кінь по ній пройти б не зміг,
А я там день у день ішачу,
Та так, що світу білого не бачу,
Іду, куди велять, збиваюсь з ніг...

Мене ж усі вважають некультурним,
А байкарі ще й обзывають дурнем!—
Зітхнув Осел і мовив тяжко:— Ох!
Того ще й лають, хто везе за трох.

Юрій КРУГЛЯК.

ПРОБІ, РЕКОНСТРУКЦІЯ!

Трапилось неймовірне: я без усякого клоготу оселився в самому центрі незнайомого міста. І не десь у коридорі, за благенькою ширмою, а в сучасно обладнаному номері, у недавно реконструйованому крилі першокласного готелю. О щастя! Я мершай кинувся до телефону, щоб замовити міжміську розмову.

— Ну, влаштувались? — зазирнула у двері чергова по поверху. — От і добре. А телефон не працює, не страйтесь. Міські зв'язківці ось-ось мають його підключити.

— А точніше?

— Та як вам сказати... Вже п'ятий місяць «оськають».

Ну, дарма. Тепер — помитись. Побіг до душу.

— Куди, куди! — злякаво замахала руками чергова. — Хочете нижній поверх затопити?

Тільки тут я побачив зрадливі щілинки поміж кафельними плитками.

— Це в нас після реконструкції, — охоче пояснила чергова.

Повернувшись в номер і захурено сів на стілець. Раптом мені за комір упала холода крапля. Я ошелешено підскочив і задер голову вгору. По стелі розповзалася зловісна пляма.

— Це теж — після реконструкції?
— гукнув я у напіврозчинені двері
— А так. Дах протікає. То вам від будівельників замість душу...

З кислим настроєм почав збиратись на вулицю. Спробував відсунути дверцята стінної шафи, де висіло пальто... Еге! На поміч довелось по кликати чергову.

У вестибюлі шугнув ногою у дбайливо прикриту килимком яму коло стінки.

— Після реконструкції?..
— Ато ж, — кивнув головою літній вахтер, мерзлякувато кутаючись у

пальто. — Батареї тут не гріють, теплові запони перед вхідними дверима — теж, от будівельники їх не залаштували дір у підлозі, де проходять труби. Все обіщають ось-ось навідатись і усунути всі 113 недоробок, виявленіх ще 8 вересня минулого року технічною приймальною комісією.

Коли я повернувся з прогулянки, чергова по поверху радо повідомила мені:

— Приходили будівельники з са-
мим керуючим трестом «Донецькжит-
лобуд» № 1 Сергієм Івановичем Пет-
ряєвим і начальником п'ятого буді-
вельного управління Юрієм Тимо-
фієвичем Ященком. Поремонтували
дах, не тектиме.

— А останні сто двадцять чедо-
робок?

— Кажуть, — не все зразу..

Я тихо роздягнувся і влігся спати.
Раном мені на подушку зі свистом
і гуркотом впала важка віконна фра-
муга. Сон — як рукою зняло.

Хтось тихенько постукав у двері.

— Алло, приятелю... Я з сусідньо-
го номера. У мене вікно ковдра за-
вішene — чергова каже, це після ре-
конструкції, і скло ось-ось вставляє.
Але мені від того не легше, бо їх так
радикаліт маю... Чи не пустив би ти
до себе на вільне ліжко?

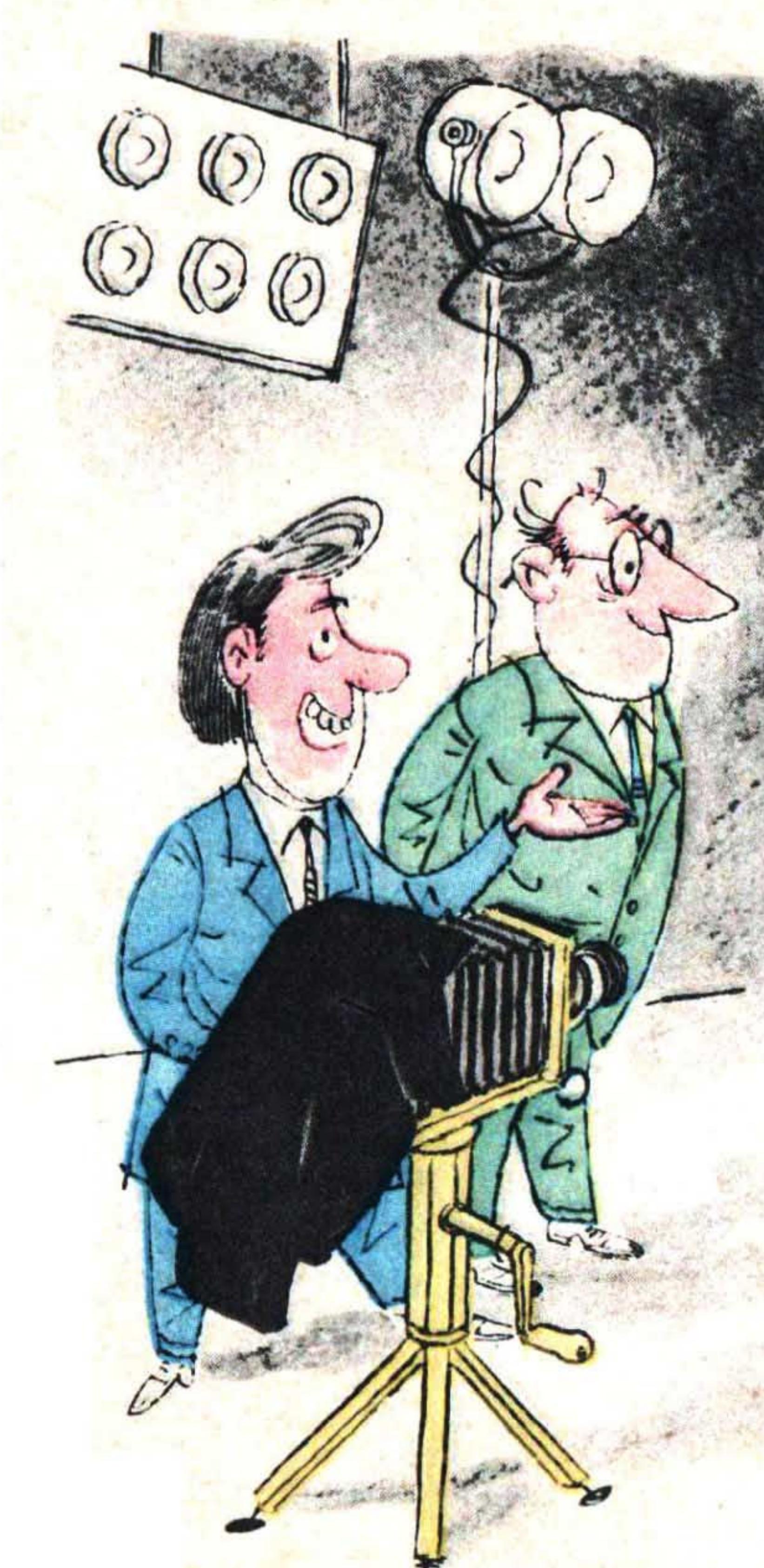
— Що за розмови...

Удвох з товаришем якось постави-
ли фрамугу на місце. Потім перед-
бачливо повідсовували ліжка подалі
од вікна.

Решта ночі минула спокійно...

Будете у Донецьку — завітайте до
готелю «Донбас»! Там вас приймуть
гостинно. Може, навіть поселять у
праве, старе крило, якого ще не торк-
нулась реконструкція. Але поспішай-
те, бо їх там ще незабаром почнуть!

В. БОЙКО.

— А це для тих, що ховаються від аліментів.

КОРИСТУЮЧИСЬ НА ГОДОЮ

ГУМОРЕСКА

— У мене тут накльовується сорокаріччя, то приходить з своєю половиною в неділю, — запрощував Олекса Несторович приятеля Тимошу Ремінця.

— Що ти, Льошо, трясця його матері! — аж вітрішив з великого подиву очі Ремінець. — Такий з виду юнак, а вже на п'ятий перевалює! Ой, і роки ж ідуть, — крутив головою Ремінець, чухмарячи п'ятірнею погилицю. — Мені ж теж у цьому році стукнє...

— Зберуться знайомі, — перебив його Олекса Несторович, — як водиться, посидимо, повечеряємо.

— Ох і погуляю ж я, трясця його матері, на твоїх іменинах, — приплямкнув губами Ремінець. — Тобі що купити? — спітав раптом, аж той не второпав одразу, до чого верне Ремінець. — Ти кажи сміливо, не жмися, ми ж свої, друзі дитинства, можна сказати. То що ж?

— Та, що ти там купуватимеш? — байдужим голосом сказав Олекса Несторович. — Обійтися без подарунків... Приходи та й усе.

— Ти що? Смієшся? — широ обурився Ремінець. — Це ж елементарне свинство! Хочеш, пилосос тобі, трясця його матері, ушкваримо?

— Що ти — в мене вже є один, — махнув рукою Олекса Несторович. — Що я їх — колекціонуватиму?

— То, може, пральну машину? — ласково заглянув другові в очі Ремінець. — Ти знаєш, я людина практична, не люблю всяких там статуеток, естампів, вазочек і такого іншого непотрібу, який потім норовиш всучити своєму близньому. Треба, щоб річ була практичною і корисною у домашньому господарстві. Так як із пральною? — наполягав Ремінець з такою рішучістю, наче збирається одразу бігти до магазину.

— Та обійдусь, — невпевнено мовив Олекса Несторович.

— Ага! Придумав! Електрична кофеварка! Чудова штучка: засипав кофе — і через п'ять хвилин маєш пречудовий тонізуючий напій.

— Я в рота не беру кофе, — розвів руками Олекса Несторович.

— О, трясця його матері! — перебив його Ремінець. — Я дістав літр прованської олії. Імпортна!

— Ти приходь просто так і не мороч собі голови, — ледве стримуючи натиск друга, відстоював свої позиції Олекса Несторович.

— Пробач, Льоша, «Запорожця» не потягну, — сумно зітхнув Ремінець.

— От що вигадав, — розчулено потиснув руку Ремінця Олекса Несторович. — Ти, бачу, на все готовий заради друга. Це занадто.

— О! Як я про це раніше не подумав! — аж підстрибнув Ремінець від якоїсь раптової думки. — Користуючись нагодою, я тобі такий сюрприз приготую, що ти тільки ахнеш! У тебе що із закусок буде? — зізнацька змінив Ремінець платівку.

— Асортимент, брат, во! Риба смажена і заливна, печена, курятини, салати там різні, не говорячи про сири й ковбаси.

— Ще б у директора ресторану та не було вибору!

— Не турбуйся, голодним не підеш, — запевнив Ремінця іменинник.

— Ну, добре. Однак, Льошо, я залишаю за собою право на сюрприз. Домовились?

Я тільки хотів сказати, що тут люди чекають і ти даремно там щось затіяв.

— Нічого, зачекають, не помруть, — заспокоїв Ремінець Олексу Несторовича. — Не можу ж я, справді без подарунка пригеліпатись.

Наступну годину гості провели в складних змаганнях. Переграли у всі ігри, в які тільки можна грati у двокімнатній квартирі: у шахи, карти, доміно, лото, балду, «морський бій». І тепер голодні сиділи з напруженими обличчями, ніби позували фотографу.

Невідомо, чим би все скінчилося, якби за півгодини не з'явився таки сяючий Ремінець. В руках він тримав великий пакунок, перев'язаний навхрест голубою стрічкою. З-за плеча виднілося не менш сяюче обличчя здорована у біlosніжному светрі.

— Ну ж бо, імениннику, перерізай, трясяця його матері, стрічку! — закричав Ремінець.

— Навіщо все це? — ніякovo промовив Олекса Несторович, і голос його забринів од хвилювання.

— Ну, ну, тримайся, чортяко. Від широго ж серця, — підбадьорив його Ремінець.

Тремтячими руками Олекса Несторович розрізав стрічку. Гості тихо зойкнули. У великому блюді лежала ціла гора холодцю, прикрашеного клюквою і дбайливо виведеними смальцем цифрою «40» та написом: «Дорогому другу дитинства».

— А ось і творець цього чуда! — ніжно обійняв Ремінець за плечі здорована в білому светрі. — Божественні холодці робить. В-е-е-ликий талант! Історичний фахультет, між іншим, кінчива, — вмощуючись зручніше за столом, говорив Ремінець. — Оце, користуючись нагодою, хочу просити тебе, Олексо Несторовичу, взяти його до себе кулінаром. А то гонять аж на Миколаївщину. Хай краще балує столичних жителів, так би мовити, історичними холодцями. Ось попробуй, — щедро відпанахав Ремінець шматок холодцю Олексі Несторовичу.

Григор МЕЛЬНИК.

Мал. В. ГЛІВЕНКА.

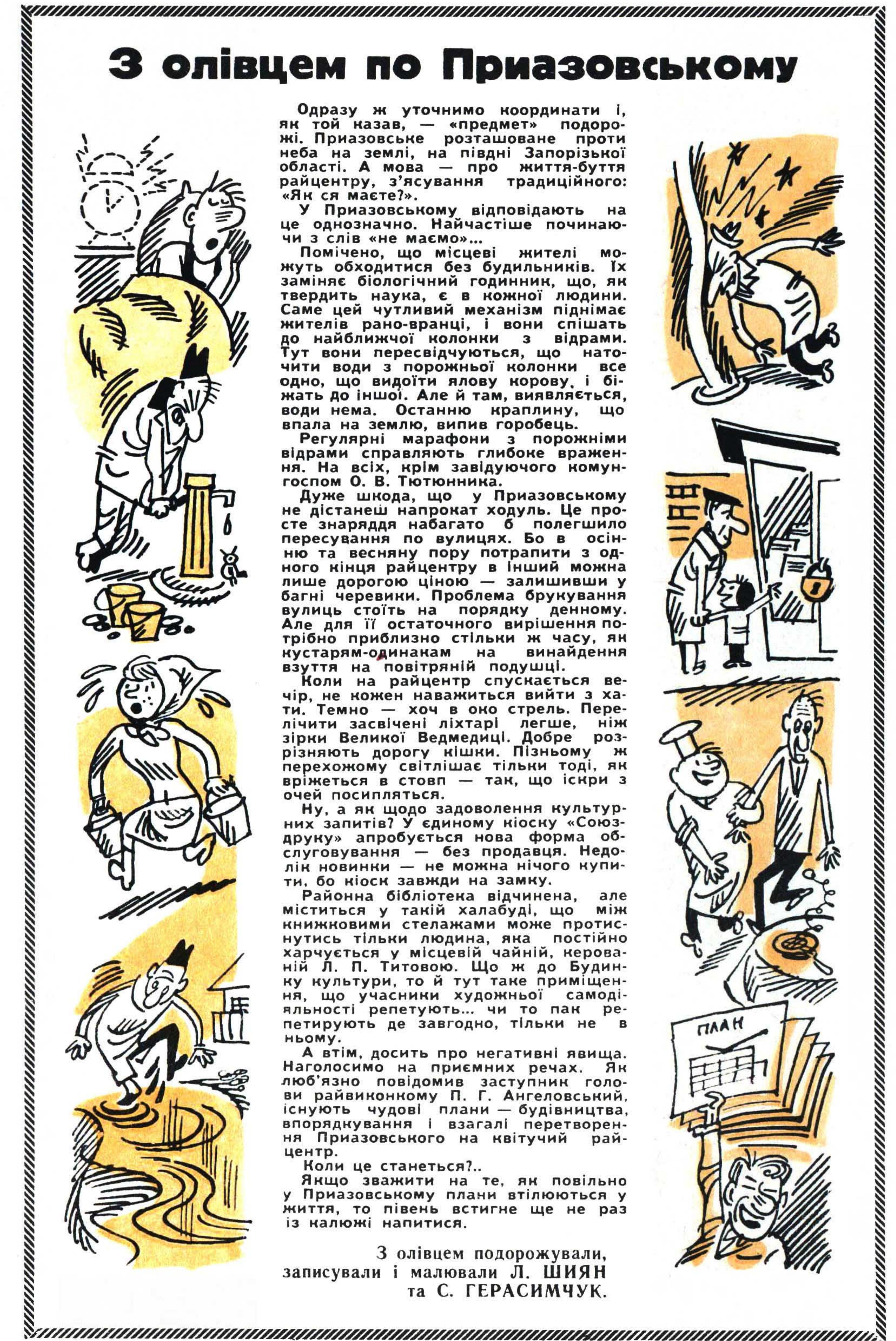
— Я маю посміхатись? Та ви що, смієтесь!

Мал. Й. КОГАНА

— Хай думає, що я ще там...

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Куди тягнеш?! Мені вони самому ще потрібні.

З олівцем по Приазовському

Одразу ж уточнило координати і, як той казав, — «предмет» подорожі. Приазовське розташоване проти неба на землі, на землі Запорізької області. А там — при житті-бутті «Як існування традиційного: «Як ся маєте».

У Приазовському відповідають на це однозначно. Найчастіше починають з слів «не маємо».

Помічено, що місцеві жителі можуть обходитися без будильників. Тх заміняє біологічний годинник, що, як твердить наука, є в кожній людині. Саме цей чутливий механізм піднімає жителів рано-ранці, і вони спішать до найближчої колонки з відрами. Тут вони пересвічується, що наточити води з порожньої колонки все одно, що видоіти ялову корову, і біжать до іншої. Але і там, виявляється, води нема. Останні краплини, що впала на землю, виплив горобець.

Регіонарні марафони з порожніми відрами стравою та глибоким враженням. На них, крім завірочного комунгоспом О. В. Тютюнником.

Дуже шкода, що у Приазовському не дістанеш напрокат ходуль. Це просто знайдрия набагато б. полегшило пересування по вулицях. Бо в осінню та весняну пору потрапити з одного кінця району в інший можна лише дорогою ціною — залишивши у багні черевики. Проблема брукування вулиць стояла на порядку денного. Але для цього вирішення потрібно приблизно стільки ж часу, як кустарям-одинакам на винайдення взуття на повітрійні подушки.

Коли на районці спускається вечір, не кожен наважиться вийти з хати. Темно і хад в окно стріль. Переличити засвічені двері, вікна, ніж зірки Великого Ведмедіці. Добре розірвати дорогу кішки. Пізньому ж переходити сілітшає тільки тоді, як вріжеться в стів — так, що іскри з очей поспільяться.

Ну, а як щодо задоволення культурних запитів? У єдиному кіоску «Союз-друкар» пропробується нова форма обслуговування — без продавця. Недолік новинки — не можна нічого купити, бо кіоск завинди на замки.

Районна бібліотека відчинена, але міститься у таній халабуді, що між книжковими стелажами може постійно харчуватися у місцевій чайні. Неровна Л. П. Титово. Що ж до Будинку культури, то й тут таке приміщення, що учасники художньої самодіяльності репетують... чи то так реалістично репетують, але завгодно тільки не відмінно!

А потім, досить про негативні явища. Наголосимо на «примінних» речах. Як любознай півдомів заступник голови районного комітету П. Г. Ангеловський, існують чудові плани — будівництва, впорядкування! і взагалі перетворення Приазовського на квітучий район.

Коли це станеться?..

Якщо зважити на те, як повільно у Приазовському плані втілюються у життя, то північ встигне ще не раз із наложи напітися.

З олівцем подорожували, записували і малювали Л. ШИЯН та С. ГЕРАСИМЧУК.

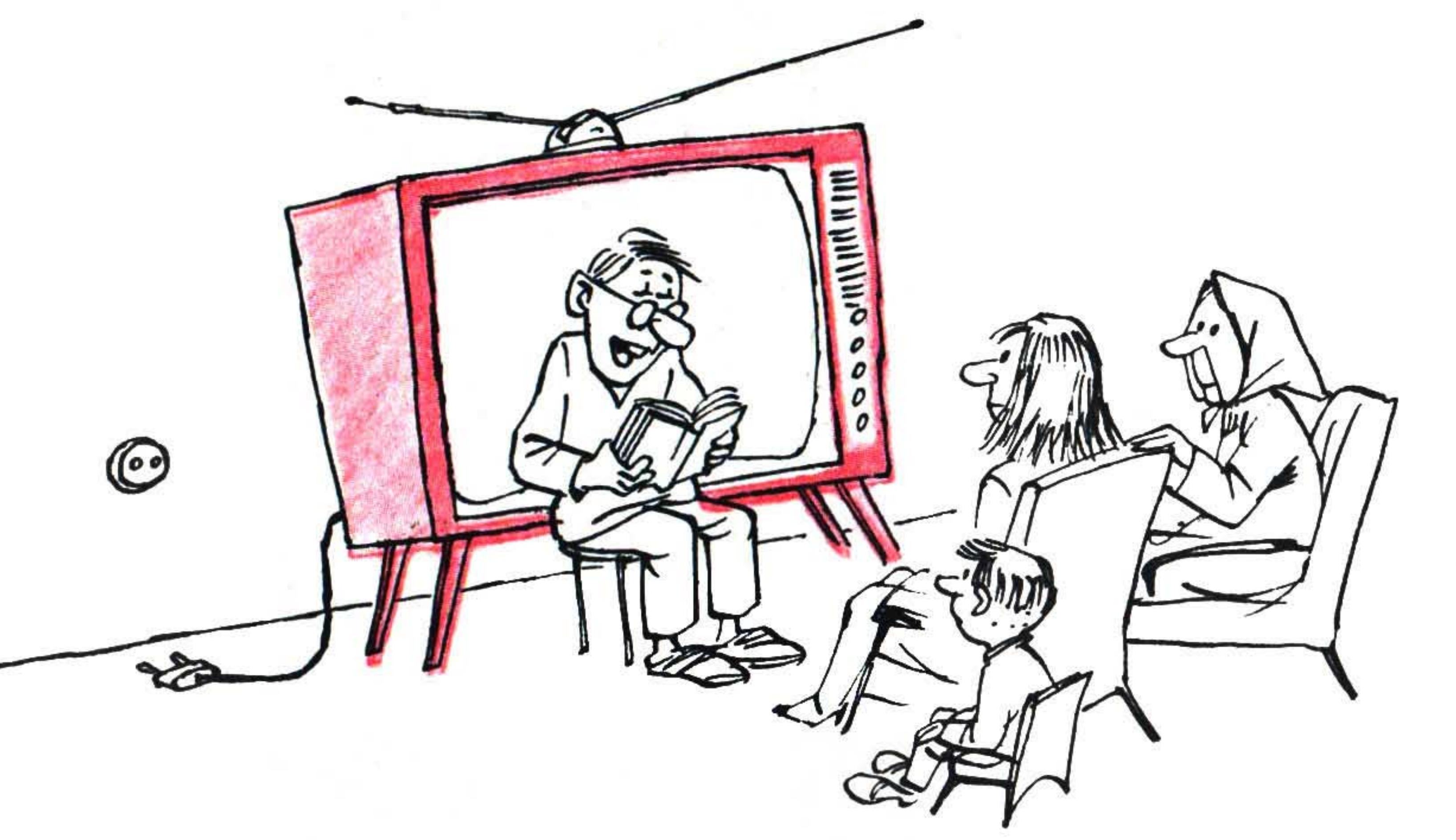
ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Очі завидіючі, а руки загребущі мав голова колгоспу ім. Чапаєва Ємільчинського району на Житомирщині Левчук. Щось тільки ласе очі побачати, та руки одразу аж трусяться, щоб загребти його собі. Загріб Левчук головним чином з колгоспу. В цьому жому сприяла і допомагала касир Михаленко О. М. Помітили ту ваду колгоспники та й звернулися до Перця з проханням дати по загребущих руках.

Як півдомів начальник Житомирського обл управління сільського господарства т. Данилко, це вже й зроблено. За зловживання службовим становищем Левчука з посади голови колгоспу знято і засуджено народним судом. Касир Михаленко О. М. також знята з роботи.

Так вони завжди буває з тими, хто ласить на чужі ковбаси.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Коли нудна телепередача...

Дали перцю!

«Одна голова — добре, а дві — ще краще» — так міркувал голова Лука-Барського сільського споживчого товариства Сопілко І. С. І тут же властував свою дружину в горіллю на матеріально відповідальному складу. А разом з працювати стало легше. Чи де в предмісті згини пісти (у бік підвищення цін), чи дописку у виконання плану товаробігу — не треба никому чужому таємницю розголосувати. Словом, лахва та й годі.

От тільки вимогливим покупцям це не сподобалося. Вони й надіслали сигнал до редакції журналу «Перець».

Заступник голови правління Вінницької обл споживчої спілки т. Олівко повідомив, що за порушення правил добору кадрів і зловживання службовим становищем Сопілко І. С. з роботи знято. Зняття з посади продавця і його дружини Сопілко З. В.

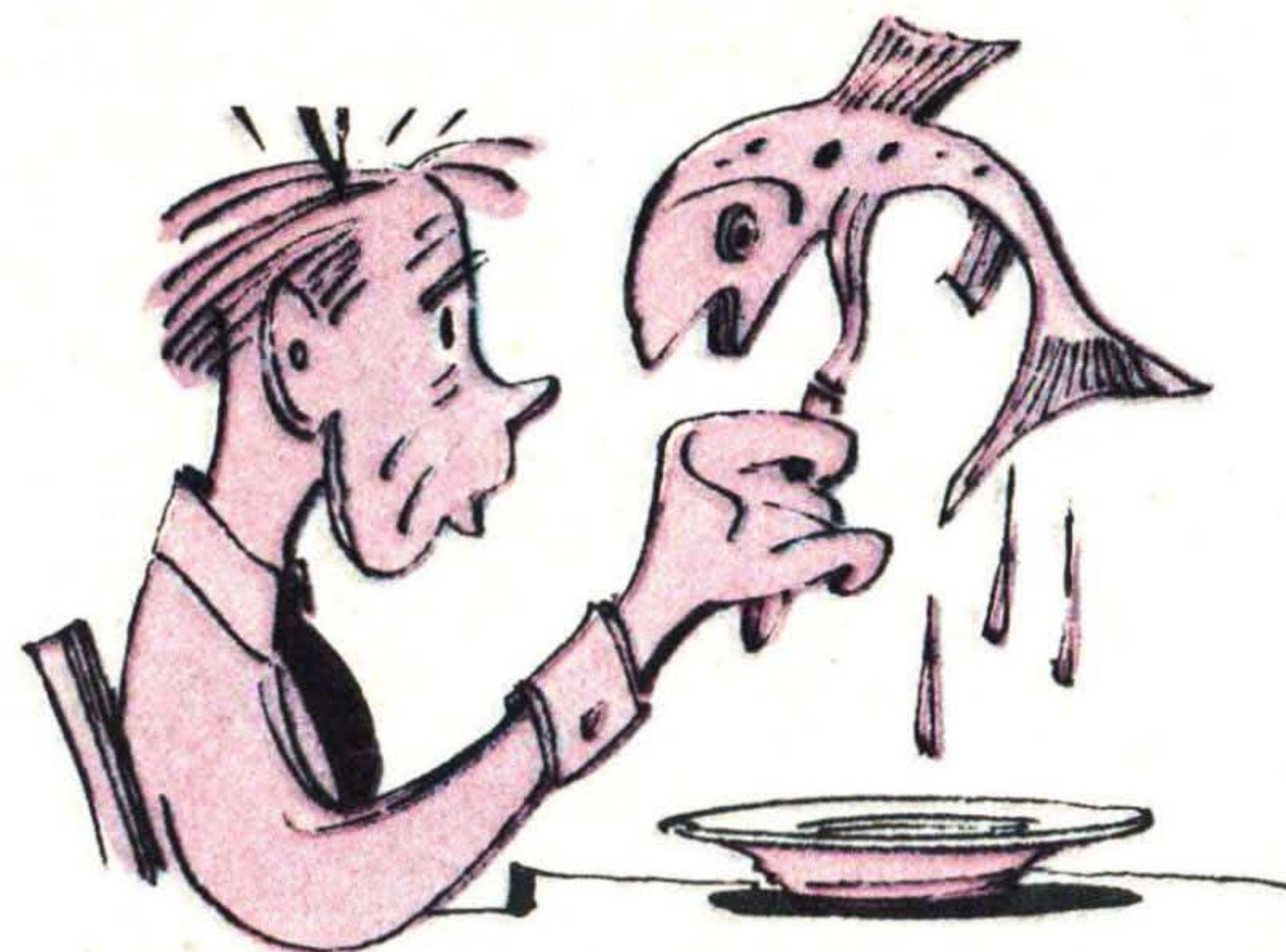

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— В будинку є ще деякі недоробки.
— Ви що, з неба впали?

З болгарської переклада
Валентина СМИРНОВА.

Фосфор я мозку

— Сьогодні риба, — сказала мені дружина, подаючи на сніданок хек.

— Так це ж чудово, — з радістю зустрів я цю звістку, бо вже давненько не їв рибних страв.

Посідав з великим appetитом. І в бій ще, але я свято дотримуюсь поради академіка Павлова про те, що переїдати шкідливо.

До самої перерви я напруженого працював і жадібно пив воду. Обіда-ти пішов, як завжди, в «Хвилинку», де хоч і з труднощами, але за годину можна було щось перекусити.

— Мені розсольник, — звернувся я до симпатичної чорнобривої блондинки, що стояла на роздачі.

— Нема, — кинула чорнобрива блондинка.

— Тоді борщ.

— Є тільки рибний суп. З грибами.

Риби мені не хотілося. Я вирішив обійтися без першого.

— Прошу вас, гуляш.

— Другі страви всі теж рибні. Беріть хек сріблястий з макаронами, I, будь ласка, не затримуйте черги.

— Обійдуся й без обіду, — кинув я невдоволено і попрямував до дверей. І тут побачив швидкоруч намальований плакат:

«Споживайте рибу! Дешево, смачно, корисно!»

Риба — комора фосфору, а фосфор — найнеобхідніша речовина для вашого мозку...»

Плакат закінчувався глибоко аргументованим віршованим рядком:

«...Без фосфору, як без води, і ні сюди, і ні туди».

Ці переконливі слова так мене вразили, що я раптом гостро відчув фосфорне голодування власного мозку і приплив неймовірного appetitu.

Я знову повернувся до чорнобривої блондинки і взяв рибний суп з грибами і хек сріблястий з макаронами.

До кінця робочого дня працював з величезним піднесенням. Це, відно, тому, що мій мозок одержав таку велику дозу фосфору і не знав утому.

Вдома мені подали «Юшку рибалську азовську», приготовлену з консервів з такою назвою, а на друге — вранішній холодний хек.

— Сьогодні була цікава передача по радіо, — сказала мені дружина, — Про користь рибних страв. Розумієш, в них багато фосфору.

— А що таке фосфор? — запитала наша чотирічна дочка.

— Фосфор, дитинко, є в рибці, — пояснила дружина дочці. — Істи-меш багато рибки — виростеш дуже розумною.

Не знаю, від чого, але спав я тієї ночі погано. Тільки стулю очі, як переді мною вже якесь озеро. В озері, як підсвинки, рибини. Я гонюся, щоб упіймати рибу в «авоську», але марно. Риба вислизає з рук і, ляскнувши хвостом, заливається реготом: «Ха-ха-ха! Ха-га-га!». Від того реготу я й прокинувся з важкою головою.

На сніданок страшенно захотілося вареної картоплі з шкварками й огірками.

— У нас ще залишився учорашній хек. Я його заправила томатом, — не знаючи моїх думок, порадувала мене дружина. — На сьогодні й на завтра куплю мерлузи.

— Краще б картоплі, — висловив я своє бажання. — А щоб не довго поратись, можна навіть у мундирах.

— Ти турбуйся не тільки про шлунок, а й про голову, в тебе ж сім'я, — почала було дружина, але її перебив гучний голос з репродуктора, який з невідомих причин увесь ранок мовчав, хоч був увімкнений.

«...фосфор особливо необхідний людям розумової праці. Домогосподарки, жінки, матері, — ревіло з репродуктора, — завжди пам'ятайте: здоров'я всіх членів сім'ї у ваших руках! Ми передавали статтю: «Рибу — в раціон кожної людини».

— А я хіба не говорила? — переможно кинула дружина і підсунула до мене тарілку з хеком у томаті.

В обідню перерву я обминув «Хвилинку» і подався в їдалю з де-шо чудернацькою, але досить сучасною назвою «Експрес-вареники».

— Борщу! — ледве відсапавши, попросив я.

— Є тільки рибна солянка, — не дивлячись на мене, відповіла повно-віда молодиця з синіми цяточками з обох боків носа.

— Вареники з картоплею.

— Третій день ніяких вареників не готовуємо.

— Що ж у вас є?

— Хек заливний, хек фарширований, хек смажений, котлети з хека, хек...

— Ради бога, не хекайте! — обірвав я молодицю і, прожогом кинувся на вулицю, щоб захопити місце у найближчому ресторані «Три тополі».

— Можу вам подати шпроти в олії, камбалу в томаті, оселедець у винному соусі, салаку пряного засолу, тріску під майонезом, юшку рибальську, — лініво перераховувала офіціантка.

З перерви на роботу я повернувся голодний і роздратований. У коридорі, на дощці оголошень, висів цупкий аркуш паперу, а на ньому:

«Увага! Сьогодні, о 18-й годині, в залі засідань лекція на тему: «Риба, фосфор, здоров'я».

Читає лікар І. О. В'юн. Явка обов'язкова!»

З лекції я довідався, що за свою поживністю риба майже не поступається м'ясу. А про фосфор, то годі й говорити. У риби його стільки, що вистачить на мізки всього людства.

Особисто я вже більше не відчуваю нестачі фосфору, тому після лекції поїхав не додому, а до свого товариша.

— О, ти молодець. — радо зустрів мене Григорій Якович. — Роздягайся, сідай. Поговоримо, в шахи зіграємо.

«Мені б, чоловіче, не в шахи зіграти, а щось попоїсти», — подумав я, але від гри не відмовився.

— До речі, ти читав сьогоднішню міську газету? Хоча, коли б ти встиг. Неодмінно почитай, — знімаючи мого пішака, радив Григорій Якович.

— Фейлетон? — поцікавився я.

— Ні, там ціла сторінка про рибу.

Від хвилювання я зробив невірний хід і втратив коня.

— Уявляєш, — вів мій товариш, — риба — це фосфор, а фосфор — найцінніша речовина, яка так потрібна для нормальної роботи мозку.

— Це ще точно не доведено, — сказав я, аби що-небудь відповісти.

— А преса? — зірвався з місця Григорій Якович і скопив газету, що лежала на серванті. — Ось: популярна стаття лікаря про рибу. Це тобі раз. Виступ завідуючого торговельним відділом з цього ж питання — два. Ось красномовна реклама. Це тобі три. Тут же й поради досвідченого шеф-кухаря про приготування різних рибних страв. Це тобі чотири!

— Досить вам дискусії розводити, — долинув з кухні голос Сої Василівни. — Зараз я пригощу вас свіженькими рибними фрикадельками.

В мене зарябіло в очах. І я звалив королеву.

— Що з тобою? — уважно подивився на мене Григорій Якович. — Ти аж зблід.

— Якесь запаморочення, — взявшись я за голову.

— Між іншим, оце якраз і може бути нестача фосфору в мозку, — поставив діагноз Григорій Якович і гукнув дружині: — Неси вже свої фрикадельки!

Минали дні. Вдома я, як тільки міг, відбивався від рибних страв. Але переконати дружину, щоб і вона відмовилася од них, не зміг. На її боці було радіо, на її боці були статті у міській газеті, телевізійні передачі, рекламні щити на вулицях, спеціально оформлені вітрини продовольчих магазинів. Все це було заповнено рибою. Куди б ти не йшов, яким б транспортом не йшов, скрізь тобі нахабно підморгував всюди-сущий хек.

Це почало виводити з рівноваги. І не одного мене. Я спостерігав, як через дрібниці спалахували сварки в тролейбусах, між покупцями й продавцями в магазинах, між керівниками й підлеглими — на службі.

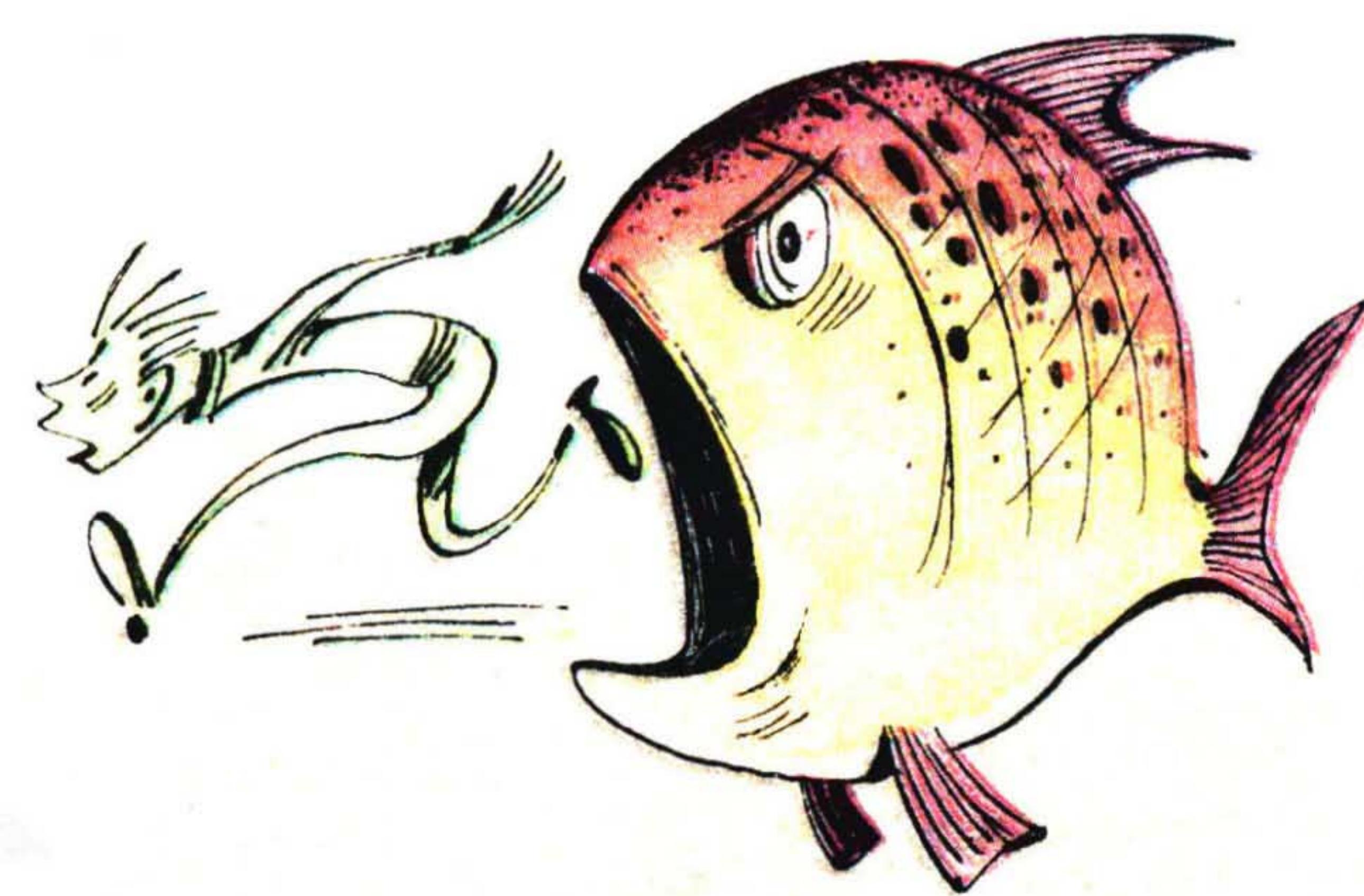
— Ще не те буде, — таємниче застеріг мене сивобородий товариш в окулярах у золотій оправі. — Ще не те буде. Переборщили з фосфором. Для фосфору теж треба міру знати, як і для горілки.

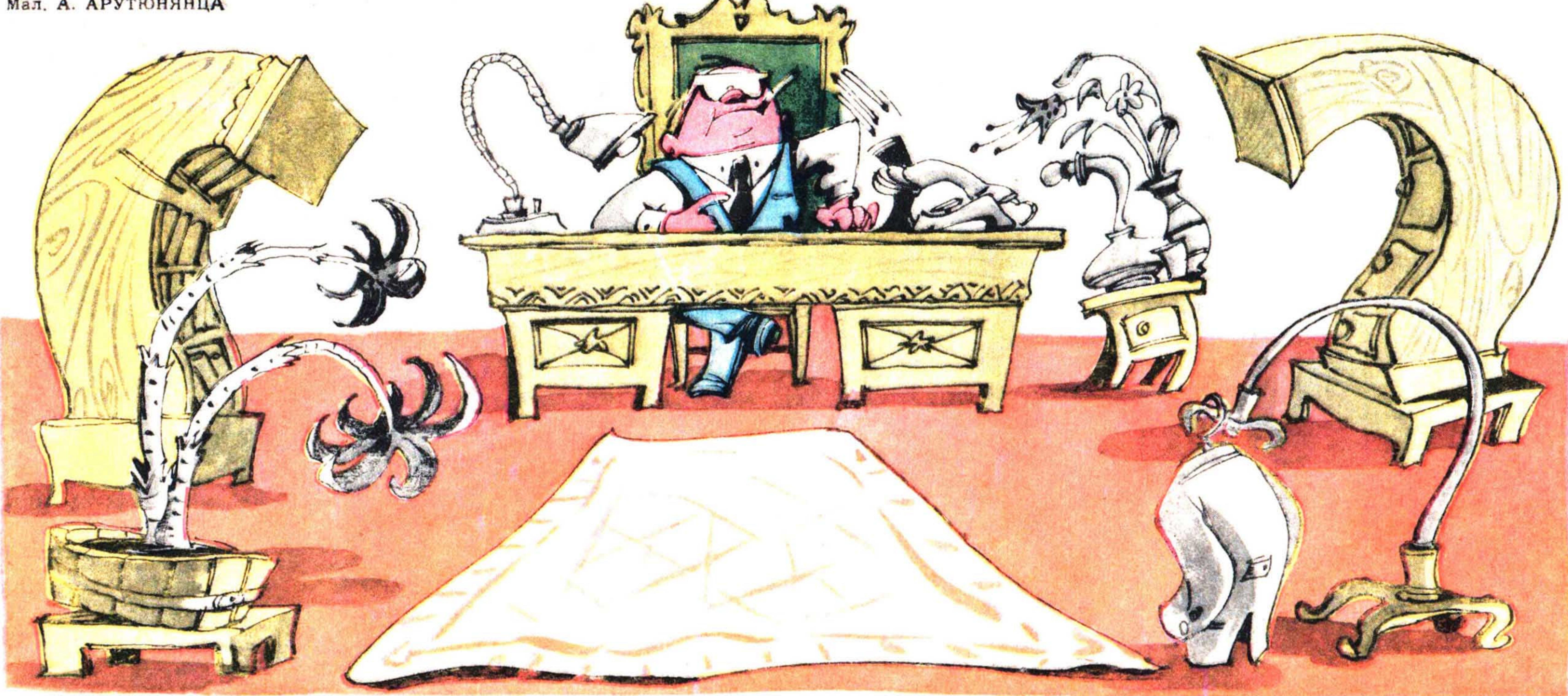
І тоді я пішов у міський торговельний відділ. Пішов сміливо. Раніше, може б, я цього й не зробив. А тепер пішов. Фосфор збуджував мій мозок.

— Що все це означає?! — grimнув я у міськторгвідділі. — Доки це триватиме? — пішов я прямо на стіл, де сидів завідуючий відділом. — У вас є фосфор у голові?

— Не хвилюйтесь, — почав той відступати в куток. — Все буде га-разд. Ще деньок і кінець. Завтра місячник продажу риби закінчується. Нехай йому хек!

Іван СОЧИВЕЦЬ.

В атмосфері підлабузництва...

У мене велика радість по службовій лінії. В розумінні творчого зростання й особистих досягнень. Якщо протягом перших двох місяців минулого року я прийняв 9,7 відвідувача і вирішив близько нуля питань, то за такий же період нового року в моєму активі вже 9,8 відвідувача. Зросла відповідно й друга цифра — я конкретно зреагував на цілий нуль скарг.

Підбивши підсумки двомісячної трудової вахти, я хотів було уже клопотатися про якусь премію або хоч грамоту, коли випадково дізnavся, що є люди, які більше заслуговують заохочення, бо довели наслідки розгляду заяв аж до нуля в квадраті.

Однак передовий досвід вартий не лише заохочення, а й всебічного вивчення. Тому для поглиблення своїх знань я тут же проаналізував його з різних точок зору.

З ТОЧКИ ЗОРУ НА МІСТОК

Шість років тому між селами Цибулі та Микільське стояв місток. Під ним, як водиться, текла річечка. Тече вона і тепер. Але містка там уже давно немає, бо його при меліоративних роботах, як теж часто водиться, розвалили. Очевидно, він не відповідав якимось стратегічним задумам правління колгоспу імені Шевченка.

Відтоді людей виручає уміння плавати, чого не можна сказати про автотранспорт, який при спробі форсувати водний рубіж обов'язково перекидається.

Чутка про це у формі скарг дійшла до Полтавського облвиконкому, і його секретар товарищ Тимошенко дуже швидко розглянув дане питання. Потім він попросив розглянути (за компанію) це ж таки питання й голову Полтавського райвиконкому товарища Глушченка. Розглянув і товарищ Глушенко, після чого письмово сповістив усіх зацікавлених осіб, що їх заяви розглянуту і прийнято спеціальне рішення про будівництво містка.

Зацікавлені особи ще й досі не можуть отягитися від радісного хвилювання, викликаного таким оперативним розглядом. На радощах вони зовсім забули про те, що самого містка як не було вже шість років, так немає й понині.

Зате питання про нього розглядалося двічі, внаслідок чого вжито нуль у квадраті конкретних заходів.

З ТОЧКИ ЗОРУ НА ПОГРІБ

Є в Каневі рибколгосп, який до цієї розповіді прямого відношення не має. Але в колгоспі є прийомоздавальник риби товарищ Мироненко, який має до неї найбезпосередніше відношення.

Рід у тім, що одного разу товарищеві Миро-

спас — держи рукавиці про запас», — житель села Залісся Народицького району Житомирської області товарищ Кальчук поставився дуже серйозно.

Більше того, він вирішив тримати про запас, опріч рукавиць, ще й валянки, у яких ходити по снігу значно веселіше, ніж у чоботях, не говорячи вже про черевики.

Завбачливість похвальна річ, проте слід мати на увазі, що товарищ Кальчук носить взуття богатирського розміру — сорок сьомого, або ж нестандартного, котре чомусь не любить випускати в належній кількості легка промисловість. Через це наші богатирі нерідко з нею конфліктують.

В місцевій кооперації валянок потрібного розміру не виявилось. В сусідній — теж. В обласному центрі завбачливому громадянинові люб'язно запропонували пантографі тридцять шостого розміру. Замість валянок, бо тут іх теж не було.

Тоді товарищ Кальчук попросив Житомирську облспоживспілку зарадити його біді. Облспоживспілка в особі заступника голови правління товариша Поліщука негайно розглянула це питання. Спочатку сама, а потім разом із директором обласної контори фірми «Взуття» товарищем Дьоміним. У спільному розгляді взяв також участь (правда, в ролі спостерігача) директор Житомирської валяльно-повстяної фабрики товарищ Новицький.

Учасники спільногого розгляду (за винятком спостерігача, який з обережності вирішив не встравати у цю марудну справу) твердо пообіцяли власникові нестандартних ніг, що в десятиденний строк він матиме свої валянки.

З тих пір минуло п'ятдесят десятиденок, включаючи дві зими, і слово товариша Поліщука, помножене на слово товариша Дьоміна, перетворилося на нуль у квадраті діла.

Однак доброзичливе слово теж велика сила. Воно зігріває залісського богатиря не гірше валянок, яких він так і не одержав.

* * *

Проаналізувавши досвід вищезгаданих товарищів, я зрозумів, що безнадійно відстав од них. Яким жалюгідним видався мені у світлі їх досягнень мій скромний нуль!

Але я зобов'язуюсь рівнятися на них і до кінця року по можливості довести кількість вирішених питань хоча б до нуля цілих і нуля десятих...

Про нуль у квадраті я поки що тільки мрію.

В. ЧЕПІГА.

З ТОЧКИ ЗОРУ НА ВАЛЯНКИ

В усній народній творчості є багато корисних вказівок. До однієї з них, а саме: «Прийшов

ТЕЖ НАВЧАННЯ

— Ти не підходь до Гната
 й близько! —
Синку татусь наказ дає. —
Бо неслухняний то хлопчисько.
Іще й тебе він зіпсует!

А хлопчик каже: — Шо ви, тату!
Я ж не маленький — вже сім літ!
Я буду вчитися у Гната,
Як... як поводитись не слід!

ЩО КРАЩЕ

— Ти вже в школу ідеш? —
Чує Ігор від мами. —
Дай-но руки. Авжеж,
Із брудними руками!

Марш під кран!
 А хлоп'я:
— Як ото вимивати,
Краще буду їх я
У кишенях тримати!

ДЕ Ж МЕД!

Ведмідь побачив слово «м е д»
(А він ледь-ледь умів читати) —
За книжку, впав на ожеред
І ну сторіночки лизати.

А потім як завиє звір,
По книжці лапою як бахне:
— Отак тим книгам клятим вір!
Адже тут медом і не пахне!

Петро РЕБРО.

ІІІ РОССИЯ

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

СЛОН І МИШЕНЯ

Слон розсердився. Могутні дерева,
як травичку, виривав з коренем.
Зібралися звірі — що робити? Кого
на мирні переговори послати?
Послали Тигра...
Та Слон слухати його не захотів. Об-
хопив хоботом — на дерево закинув.
Послали Мавпу...
Слон її аж на гору метнув.
Послали Крокодила...
Слон його в річку швиргонув.
Кому ще йти?
Дрижать звірі:
— Може, ти, Мишенятку, спробуєш?
Пішло Мишенятко і таке зробило
Слонові, таке зробило!..
Став він лагідним, смирним. І до
сьогодні — як побачить малу Мишку
— труситься.
Як ти думаєш, чому?
Може, тому, що Слон боїться лос-
котів?

Юрій ЯРМИШ.

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Літературні пародії

Юрій ІВАКІН

Із циклу пародій « $2 \times 2 = 1$ »

Олесь БЕРДНИК. ФАНТОМАТ

Відповідь читачам

Останнім часом я одержую від читачів силу-силенну листів з приводу моєї статті у журналі «Фантастика — сила». Читачі питаютимуть: чи справді в Любляні буде свічковий завод, який працюватиме за новим методом $2 \times 2 =$ стеаринова свічка, чи це наукова фантастика? Так, друзі, те, що я писав, відповідає дійсності, хоч декому може здатися сторінкою з моїх фантастичних романів.

Багатьох з вас, певно, цікавить, як має працювати Люблянський завод? Звичайно, технологія виробництва є секретом фірми, але загальний його принцип мені особисто цілком ясний і зрозумілий. Зараз я поясню. Усі ви пам'ятаєте: правильність дії множення перевіряється зворотною дією — діленням. Отже, якщо $2 \times 2 =$ стеаринова свічка, то, поділивши добуток — стеаринову свічку на множник 2, ми матимемо дві половини знов же таки стеаринової свічки. Таким чином, звідси виводимо, що субстрат стеаринової свічки наявний уже в дії множення 2×2 , а точніше в множнику 2. Тут виникає питання: звідки ж узявся цей субстрат? Сучасна наука поки що не дає відповіді на це питання. Але якщо його розглядати з позиції фантомату (не плутати з Фантомасом!), тобто фантастичного матеріалізму, то тут нема нічого надприродного, нічого нереального, нічого ідеалістичного.

Можливо, субстрат стеарину виник з четвертого виміру, а можливо — з психосфери. Відомо ж бо, що ідея $2 \times 2 =$ стеаринова свічка давно вже носилася в повітрі. Тільки насправді не в повітрі (атмосфері) — це застарілі відомості, — а в психосфері. Бо ж істинно, істинно вам кажу: нашу Землю оточує не тільки атмосфера, а ще й психосфера. Тепер мною вже точно встановлено: психосферу складають думки й емоції людства, нагромаджені протягом усієї його історії, а також думки тварин і рослин і, нарешті, всі думки, які залитають на Землю з космосу вигляді психохвиль. Це теж декому може здатися фантастикою. Але ж заперечувати психосферу — значить стояти на позиціях ідеалізму. Адже в природі нішо не зникає, а як так, то не зникають і думки. Де ж вони зосереджуються? Ясно, що в психосфері.

І я, друзі, мрію про той час, коли за допомогою психоприймача психохвиль (а його конструкція з точки зору фантомату є цілком реальною) навіть посередній письменник вловлюватиме з психосфери геніальні думки і геніальні обrazy.

Кожному з нас такий психоприймач вкрай потрібний.

МУЗИЧНИЙ ДІВЕРТИСМЕНТ

Шелестять тріолі сині
У діезах фонограм...
Тихо бродять білі тіні
По октавах чорних гам.

Лесь ТАНЮК. Із збірки
«Сповідь». В-во «Молодь»

Шелестять тріолі в ванні:
Арзис, тезис, полонез.
Новелета про кохання,
Бас-профундо, дубль-діез...

Домінанта — коси шовком.
Гармонійний інтервал.
Уст п'янка інструментовка.
Зміна функцій. Знову шал!

Детонує ніжне слово.
Ех, літа! Не той клавір!
Амбюшур! Де ключ альтовий?
У щасливу коду вір.

Романтична аколада,
Уна корда юних душ!
— Ритурнель! Яка я рада!
— Фіне, фіне! Грайте туш!

Микола ДАНЬКО.

БАБУСИНА ДРАМА

Вона вже бабуля, не молодиця,—
Тому так личкується, так молодиться.
Тому-то щодня зазнає стільки мук,
Життя її стало суцільною драмою..
Як внука вона не муштрує, а внук
Не хоче її називати мамою.
— І сердиться, бабцю, тобі не слід,—
Щиро втішає її хлоп'ятко:
— Ти бабуля тому, що в тебе є дід,
А в мами моєї — татко.

МІНІАТЮРИ

1.

Є ще на світі й такі мастики,
Що вміють собі набивати калитку.
Як правило, мають вони
По два язики:
Один — то парадний,
А другий лише для домашнього
вжитку.

2.

В літературі теж є «лази»,—
Проклали їх задля вигоди
Заробітчани-тихолази
Ta спритники-усудиходи...

3.

Тайтесь оманлива певність в душі
У кожного півня:
Соловей не досягне ніколи його
Співацького рівня.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

ДАЙТЕ, ДЯДЬКУ, РАДІОЛУ

(За народними мотивами)

Всенікій вечір у Кіндрата
Не вгаває радіола:
Чути твісти і чарльстони
Буги-вуги й рок-н-ролі.

То трясне кімнату басом,
То фальцетом з'яголосить.
Раптом — дзвоник. Входить Ваня,
Син сусіда, й слізно просить:

— Дайте, дядю, радіолу.
Ну, принаймні, хоч до ранку.
— О такій порі розваги?!
Збожеволів ти, Іванку.

Хто ж це в вас задумав танці —
Брат, сестра, чи, може, мати?
Позіхнув малий Івасик:
— Ні, ми просто хочем спати.

Олександр КЛІМІША.

м. Ічня
Чернігівської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— У своїй творчості
мені хочеться знайти
щось своє, індивідуальне.

МАЛЮНОК-БАЙКА

— Так хто посмів замість свині підсунути мені порося?!

Народні усмішки

МОДНА БЛУЗКА

— Скажіть, товаришу продавець, блузка, яку ви мені запропонували, зараз модна?
— Найновіша мода!
— А блузка не вицвіте?
— Що ви! Та вона три роки висіла на вітрині і не вицвіла.

Повідомив І. БОРИСЮК
з ст. Вишнівець Збаразького району Тернопільської області.

НІ В ЧОМУ ПРИВЕЗТИ

Приїхав син до свого батька та й розповідає:
— Ой, тату, цього року бджоли стільки меду наносили, що весь посуд зайнятий, так що ні в чому було й привезти.

Повідомив О. ДІБРОВА
з м. Новогродівки Селидівського району Донецької області.

ДОПИВСЯ

Прийшов п'яний чоловік додому і ліг спати. Жінка із злістю накинула на нього його ж брудне пальто. Вночі чоловік прокинувся, помацав укривало і каже:

— І який це чорт до новдри рукави попришивав?

Повідомив Г. Ф. СТЕПАНЮК
з с. Ліски Білогірського району Хмельницької області.

ТРЕБА ПІДРОСТИ

— Якісь ви, тату, аж надто старомодні, — зауважив батькові син.
— А то ж чому?
— Вже давно ніхто не носить пояс на штанах, а ви сьогодні нового купили.
— А, он про що ти? Підростеш трохи, то і я без ременя штані носитиму, — хитро усміхаючись, відповів батько.

Повідомив Н. ДУБИЦЬКИЙ
з смт Чемерівців Хмельницької області.

НЕ ПОСЛУХАЛА

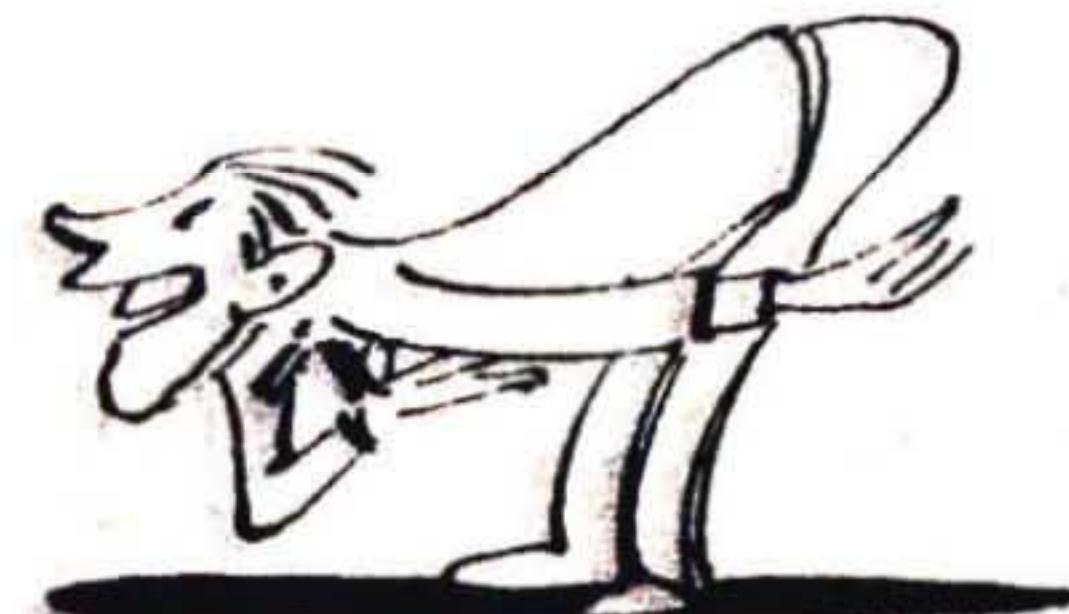
Каже мама своїй дочці:
— Оксанко, піди в магазин, купи хліба.
— Не піду!..
— А чому?
— Бо в мене канікули, — відповіла донька.
На другий день вранці каже дочка:
— Мамо, давай сидіти.
— Не дам! — каже мама.
— Чому?
— Бо я у відпустці.

Повідомив П. Т. МЕЛЬНИК
з с. Воловина Львівської області.

АРТИСТ

— Ваш колектив художньої самодіяльності іде до Києва? Візьміть і мене з собою.
— Ти співаєш?
— Ні.
— Танцюєш?
— Ні.
— Декламуєш?
— Ні.
— Що ж ти вмієш робити?
— Я дуже красиво кланяюсь...

Повідомив С. Г. ЛЯХІВ
з м. Сватового Ворошиловградської області.

Страшне іспро
НЕ В ГУСАКА

«СЛУХАЛИ: заяву про те, що телиця під час випасання Кузьменко поломала ногу.

УХВАЛИЛИ: Телицю з поламаною ногою повернути КУЗЬМЕНКУ, а замість її на ферму поставить його.

Надіслав Г. МАЙДАНОВИЧ.
сmt. Ємільчине Житомирської області.

* * *
«...Макаренко збив замік і заліз у хлів де були кури в пляні виді».

Надіслав О. ФЕРЕНЕЦЬ.
м. Дніпропетровськ.

* * *
«Доводимо до Вашого відома, що протягом цього кварталу ви повинні спарувати 24 телячок, довести добовий надій молока на корову 10 літрів, заготовити 10 кубометрів льоду, 30 тонн гною».

(Із телефонограми виробничого управління).
Надіслав Р. ПІНЬ.

м. Тернопіль.

* * *
«Більше тисячі юнаків і дівчат працюють зараз на будові, серед них — близько 4000 комсомольців».

(З газети «Прапор юності», орган Дніпропетровського обкому ЛКСМУ).
Надіслав Ф. МАКЕДОНСЬКИЙ.
м. Дніпропетровськ.

* * *
«При хорошому догляді за зубами їх кількість значно зменшується».

(З багатотиражки «Кіровець» № 2 за 1969 рік)

Надіслав О. ГОРДЕЄВ.
м. Кривий Ріг.

* * *
«Товариші! Кто потеряв велосипед в пляном виде обратица Одесский проезд 22».

Надіслав Р. КОЖЕМ'ЯКА.
м. Кременчук.

* * *
«КІНО 2.VI Служили два товариши з хропкою без легенд»

Ціна 30 к.
Надіслав П. МОСІЯЧУК.
с. Колки Волинської області.

* * *
«Бібліотека не працює, в Київі на сесії» (З оголошення),
Надіслала К. ЧАБАН.

с. Нелипівці Кельменецького району Чернівецької області.

* * *
«Директору побуткомбнату від Шмагун Д. А. Заява Прошу мене огородити своїм лісоматеріалом в колічестві 55 м огорожі».

Надіслав П. КОВАЛЕНКО.
с. Мошни Черкаського району Черкаської області.

* * *
«Останніх 3 місяці Вівсяний Степан Савович працював у колгоспі на посаді ветлікаря і звільнений від п'янки».

(Із характеристики).
Надіслав М. МЕДВІДЬ.
с. Голубече Крижопільського району Вінницької області.

* * *
«ГОЛОВІ КОЛГОСПУ. Негайно надсилайте у виробниче управління машину і два плотника з довідкою на одержання плембугая».

(Із телефонограми).
Надіслав А. ШЕЛУДЯК.
м. Середина-Буда Сумської області.

* * *
«Продазца пів черепиці на хату. Продажню жінку можна бачити на Новім Водопої у 5 часовколо 13 лінії».

Надіслала Л. АКИМОВА.
м. Миколаїв.

* * *
«В зв'язку з тим, що собака, сусідів Іван, підрив мій тин і незаконно витягав кури. Прошу наласти на обох штраф для покриття курей».

(Із заяви до товариського суду).

* * *
«Недивлячись на неодноразове попередження бугай «Буйний» знову вивалився із стайні і робив погоню за доярками, правління колгоспу прийняло рішення завідувачому фермою Павлюку лічно вправити кільце і прив'язати на цепа».

(Із протоколу зборів колгоспу).
Надіслав О. МИХАЙЛЕНКО.
с. Вигурівщина Броварського району Київської області.

Ти й не уявляєш, як ми прагнемо, щоб у нас погостював директор Донецького меблевого комбінату. Якби він завітав до нас у гости, ми б негайно йому показали двері. Ні, не ті, про які ти думаєш. Ми б йому продемонстрували красиві потлювані дверці, що одірвалися від новенького шифоньєра того ж дня, коли ми його купили. Такий характер, як поінформували нас продавці, мають усі двері в цих шифоньєрах, бо на Донецькому меблевому комбінаті не дуже роздумують, куди загвинчувати шурупи: в тверду деревину чи

в пресовану стружку. Там на такі дрібниці не зважають.

Запрошуєши до себе в гости директора цього комбінату, ми хотіли б його попередити: якщо у нас буде замкнено, то хай не розгублються і лізе прямо у вікно.

Бо ж бракоробу все одно: що — в двері, що — у вікно!

З. РОМАНЕНКО, медсестра.
м. Амвросіївка Донецької області.

Чи знаєш ти, що таке справжня турбота про підлеглих? Якщо не знаєш, то завітай до Полтави, на завод «Хімаш». Керівники нашого підприємства проваляють просто-таки виняткове піклування про побутові умови робітників. Сам директор заводу, приміром, розмістив цілих 30 (тридцять) чоловік в одній кімнаті гуртожитку, котра знаходиться просто побіля його кабінету.

Такий захід дозволяє директорові щодня навідуватись до нас, співчутливо запитувати про самопочуття, обіцяючи порозслівувати нас то після одних свят, то після інших, то після Нового року... Ми дуже цінуємо таку теплу турботу і з нетерпінням чекаємо якоїсь нової дати, коли буде чергова обіцянка дана.

Отож, Перче, як бачиш, наш директор уміє дотримувати слова. Вже понад півроку тримається за нього.

І. МИЛЬКА,
електрик.

Надсилаю тобі із міста Сум пляшку води. Вона, як ти побачиш, незвичайна: на колір — жовтогаряча, містить у собі багато невідомих домішок, запахом нагадує родон. Добувасямо ми її щодня із своїх квартирних кранів.

Вода ця корисна при боротьбі з грипурами. Капнеш її у мишачу нору, і мишка в ту ж мить задирає лапки догори. Здається. Не здаються лише працівники Сумського водоканалу, які день і ніч подають цю рідину у квартири будинків по вулиці Карла Маркса та хіміческа.

Друже Перче, допоможи перевести на таку ж питну дісту й керівництво Сумського водоканалу.

Може, тоді нам нормальну воду подаватимуть.

Л. ЛАНДАР.

м. Суми.

Не снаржитися ми зібралися — хочемо, щоб ти пояснив нам одне загадкове, сната б, явище природи.

Уже кілька років, як тільки зима настає, — всі ми раді були б на роботу ножухи одягати, так холодно. А от директор наш — Володимир Васильович Воробей — і в костюмі не мерзне. І чого воно таніяк не добремо.

Хіба тільки от що: Володимир Васильович у приміщені Димерського побуткомбінату сидить, а наші робочі місця — в Катюжанському побутовому комбінаті.

От і думаємо: не інанче, як у Димері і у Катюжанці клімати різні. Во чим же це пояснюється? І у нього приміщення опалюється, і у нас пічки топляться. Правда, ті наші пічки й собачої буди нагріти не могли б, але ж у нас ще й водяне опалення є. І кілька років тому воно на віть сяя-так працювало. Тепер не працює.

Словом, ми мерзнемо, а Володимиру Васильовичу від того — ні холодно, ні жарно. Загадка природи та й годі. Чи, може, ти, Перче, думаєш, як і дехто з нас, що це — звичайнісна холода байдужість директора до наших потреб?

РОБІТНИКИ ПОБУТОВОГО КОМБІНАТУ СЕЛА КАТЮЖАНКА КІЄВО-СВЯТОШИНСЬКОГО РАЙОНУ.

ПЕРОМ ПО ПЕРАХ

ДАВАЙТЕ КЛЕПАТИ ШАМПУРИ!

Поки не пізно, давайте спільними зусиллями натиснемо на понадплановий випуск шампурів для шашликів! З вірогідних джерел до нас дійшли вісти про неймовірне збільшення приплоду овець у Баришівському районі на Київщині.

Як повідомила 14 грудня 1969 року районна газета «Баришівські вісті», рекорд встановлено у Москівському відділку радгоспу ім. Комінтерну. Минулого року тут від можної вівчечки збережено по 125 ягнят. Не по 1,5—2, як того добиваються найпередовіші передовики тваринництва, і не по 10, як у казахах та небилицях, а по 125!

Так що, поки не пізно, давайте клепати шампурі понад план! Щоб встигнути не тільки переробити фантастичну отару овець на шашлики, а й почасувати ними редакцію «Баришівських вістей».

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що в селі Червоне озеро (Кіровоградщина) понад три місяці не працювало радіо, а численні снарги жителів села ніяких наслідків не давали, повідомлялося у листі з цього села.

Перець звернувся до секретаря Долинського РК КП України т. Гідулянова, який у своїй відповіді сповістив, що радіолінію нині відремонтовано. Усі радіоточки села працюють нормально.

★ Внаслідок стихійного лиха у с. Розвадів (Львівська область) вийшла з ладу електромережа, а ремонт її зволікався. Про це Перцею колгоспники написали листа.

Заступник голови виконкому Минолаївської ради т. Різан повідомив, що електромережу села повністю відремонтовано, всі трудівники села забезпеченні електроенергією.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора),
С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

МЕНШ ТЕХНІЧНИЙ...

— Цей Қарпо якийсь відсталий, кожен раз б'ється дрючком.

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Тел. 41-82-12, 41-83-46, 41-83-79.

Для телеграм: Київ. Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (830)
(на українському языку).

Здано до набору 15. I. 1970 р. Підписано до друку 2. II. 1970 р.
Папір 70×108%. Філ.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2.8. Обл.-вид. арк. 4.54.

БФ 11549.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Зам. 0282. Тираж 1.950.000 прим.

